

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Μοῦ φαίνεται, βρε Φασουλῆ, πολὺ συλλογισμένος...
μήπως συμβαίνει τίποτε σπουδαῖον εἰς τὸ γένος;

Φ.—Βεβαίως πάντα καὶ τί ἐν τῷ χρυσιῷ συμβαίνει,
χωρὶς κανέναν, Περικλῆ, νὰ τὸ καταλαβαίνει.

Π.—Δὲν ἐννοῶ τοῦ λόγου σου...

Φ.— Γι' αὐτὸ δὲν ἀμφιδέλλω...

πάντα συμβαίνει καὶ τί μικρὸν ἢ καὶ μεγάλο,
σημαντικόν, ἀσήμαντον, σκοπὶμος ἢ τυχαῖος...

Π.—Αὐτῶν τῶν λόγων σου ζητῶ ἐξηγήσιν ταχέως.

Φ.—Μὴ ζήτη, φίλε Περικλῆ, καθόλου ἐξηγήσεις
δι' ὅσα δὲν θὰ δυνηθῇς ποτὲ νὰ ἐννοήσης.

Πᾶν τὸ συμβαῖνον γύρω σου μὲ φλέγμα περπατῆσαι,
χωρὶς ποτὲ νὰ εἰσχωρῇς ἑστὸ βάθος, κερκομοίρη.

Μὴν ἐξετάζης τίποτε μὲ σκέψιν καὶ μὲ πάθος,
βλέπε τὴν ἐπιφάνειαν, ἀλλ' ὅχι καὶ τὸ βάθος,
τὰ ἔξω μόνον κύτταζε, ἀλλ' ὅχι καὶ τὰ ἔσω...

Π.—Θὰ σὲ ἀκούσω, Φασουλῆ, καθόσον εἴμπορέσω.

Φ.—Ἄν φεύγῃ ὁ Τραούτεμδεργ μαζὶ μὲ τὴν κυρίαν
μὴν ἐρευνᾷς τὸ δικαί μὲ τὴν ἀπορίαν.

Ἄπο τὸν νοῦ σου καθεμὴν ἐρώτησις ὡς ἔδωκε
κι' εἰπὲ πῶς ὁ Τραούτεμδεργ φεύγει διότι φεύγει.

Ἄς λείψουν πῶς τὰ διατὶ καθὼς καὶ τὰ διότι,
γιατὶ μοῦ τρῶνε τᾶντερα, μοῦ τρῶνε τὸ σηκῶτι,
καὶ δὲν ἔμπορῶ, βρε ἀδελφέ, εἰς τόσας ἐρωτήσεις
γιὰ κάθε φύλλον πῆδημα νὰ δίδω ἀπαντήσεις.

Π.—Ἄλλ' ἂν δὲν ἐξετάζωμεν καθόλου τὰς αἰτίας
ὕπο ἐπόψεις, Φασουλῆ, πολλὰς τε καὶ παντοίας,
κι' ἂν βλέπωμεν τὰ πράγματα ὡς ἀπαθεῖς ἱππῶται,
ὅταν τί θὰ κουθεντιάζωμε, ὅταν τί θὰ λέμε τότε;
Κι' ὅταν δὲν κἀνῇς, Φασουλῆ, καὶ σὺ τὸν πατριώτη,
κι' ὅταν ζητῶ τὸ διατὶ καὶ δὲν μοῦ λὰς διότι,
βεβαίως ἄλλο τίποτε δὲν μένει παρὰ μόνον
προτοῦ νὰ ποῦμε τίποτε νὰ σὲ ξυλοφορτώνω.

Φ.—Ἐγὼ θὰ λέγω ὅτι ἐξῆς ἀπλῶς τὰ γεγονότα
καὶ τὰς αἰτίας, Περικλῆ, καθόλου μὴ ἐρώτα.

Θὰ μ' ἐρωτᾷς «γιατὶ, μωρέ, ὁ βασιλεὺς μας μόνος
δὲν πῆγε, ὅπως ἔγραφε τὸ φύλλον τοῦ Αἰῶρος,
νὰ χύσῃ μαῦρα δάκρυα ὡς ἐρημίτης γέρων
ἐπάνω εἰς τὰ μνήματα τῶν σεβαστῶν πατέρων,
ἀλλ' ἀπ' εὐθείας ἔτρεξε ὅτι σπῆτι τοῦ Τρικούπη»;

«διότι ἔτσι τᾶρσε, θὰ σ' ἀπαντῶ, χαλντούπη.

Μὴ δίδῃς σπουδαιότητα εἰς ταῦτα τὰ συμβάντα
κι' ὁ βασιλεὺς δὲν εἴμπορεῖ νὰ κάθεται γιὰ πάντα
ὅτι Ἄνακτορ τῶν Ἀθηναίων καὶ εἰς τῆς Δεκελείας,
ἐφ' ᾧ καὶ χάριν ἀλλοτρίης κι' ὀλίγης ποικιλίας

τοῦ δίδει τὸ δικαίωμα ὁ νόμος, βρε κουρούπη,
νὰ μὴν πηγαίνει ὅσους νεκροὺς, ἀλλὰ εἰς τοῦ Τρικούπη.»

«Ἀμμὲ γιατὶ, θὰ μ' ἐρωτᾷς, ὅτι τέλος Ὀκτωβρίου
θὰ γίνῃ καὶ ἡ ἐναρξὶς ἢ τοῦ βουλευτηρίου;»

«Διότι, θὰ σοῦ ἀπαντῶ, δὲν εἴμπορεῖ νὰ μένῃ
ὅποιαδήποτε βουλή αἰώνια κλεισμένη,

διότι πᾶσαν Σύνοδον, σοῦ ἀπαντῶ συντόμως,
εἰς περιόδους τέσσαρας τὴν διαιρεῖ ὁ νόμος,

διότι ὅταν οἱ σοφοὶ πατέρες δὲν λιμάρουν
ἐπιχορήγησιν θαρρῶ δὲν εἴμποροῦν νὰ πάρουν,

κι' ὅταν εἰς τοῦτους πληρωμὴ δὲν γίνεται καμμία,
τότε πρὸς τί νὰ ἔχωμεν τὰ Κεντρικὰ Ταμεῖα;»

«Ἀλλὰ γιατί, θὰ μ' ἐρωτᾷς, βρε Φασουλῆ κανένη,
τοῦ ἔθνους τὸν ὀρίζοντα πυκνὰ καλύπτουν νέφη;»

«Διότι, θὰ σοῦ ἀπαντῶ, φοβοῦμαι πῶς θὰ βρέξῃ,
καὶ τὸ νερό, βρε Περικλῆ, παρὰ τὸ νὰ τρέξῃ.»

«Ἀμμ' ὁ Φιλήμων διατὶ ἔξυφύτρωσε ὅτι μέση
καὶ κἀλπη, ὅπως φαίνεται, Δημάρχου θὰ ἐκθέσῃ;»

«Διότι, ὅπως φαίνεται κι' ὅπως καθέναν κρίνει,
θέλει καὶ τοῦτος Δημάρχος τῶν Ἀθηναίων νὰ γίνῃ.»

«Γιατὶ καὶ ὁ Καλλιφρονᾶς θὰ ἐκτεθῇ καὶ πάλιν,
καθὼς αὐτὸς ὁμολογεῖ, εἰς τὴν λυσσώδη πάλιν,

καὶ ἂν δὲν λάβῃ συνδρομὴν ἀπὸ τὸν Δεληγιάννη;»

«Γιατὶ σκοπεῖ καὶ αὐτὸς τὸν Δημάρχον νὰ κἀνῃ»

«Ἀμμὲ γιατί ὁ Θεωρῆς ἀπὸ τὸν ἄλλο μῆνα
παρκαλεῖ τοὺς φίλους του νὰ ἔλθουν ὅτιν Ἀθήνα,

καὶ ὅλο στέλλει γράμματα ὅτιν φίλων τὸ συνάφι;»

«Διότι ἔχει τὸν καιρὸν ἐπιστολὰς νὰ γράφῃ.»

«Γιατὶ καὶ ὁ Πρωθυπουργὸς συνώδευσεν ὡς κατὰ
τὸν κύριον Τραούτεμδεργ μὲ ὅλο τὸ φουσατό

καὶ εἶχε εἰς τὸ χεῖρ του πολὺτιμο μπουκέτο;»

«Διότι τρέχα ὅτιν τὸν ἴδιον, Περικλέτο.»

«Ἀμμὲ γιατί μὲς ὅτιν καλὰ τοῦ ἔθνους τὰ παντοῖα
θὰ εὐρυνοθῇ κι' τοῦ γνωστοῦ Συντάγματος Πλατεῖα»

«Γιατὶ ὁ Παππαλεξανδρῆς, καθὼς ὁ κόσμος ξέρει,
εἰς τὰς ἡμέρας του ζητεῖ νὰ γίνῃ νταρχέρι.»

«Ἀμμὲ γιατί καὶ οἱ θεοὶ τοῦ ἔθνους τῶν Ἑλλήνων
τὸν ἔσχατον, βρε Φασουλῆ, νὰ τρέχουν τῶν κινδύνων;

«Διότι ἔτσι ἀγαπᾷ ὁ λαὸς τοὺς Τιμολέων,
καὶ ἂν δὲν γίνῃ Δημάρχος, ἐλπὶς δὲν εἶναι πλέον.»

Τοιούτως, φίλε Περικλῆ, θὰ δίδω ἀπαντήσεις
εἰς ὅλα σου τὰ διατὶ καὶ εἰς τὰς ἐρωτήσεις.

Τὸ πρᾶγμα ὅπως γίνεται μονάχα θὰ κυττάζω,
μὰ τὸ γιατί νὰ γίνῃ δὲν θὰ τὸ ἐξετάζω,

κι' ἔτσι νὰ τρέχῃ πάντοτε τὸ πνεῦμα μου θ' ἀφίνω
καθὼς καὶ τῆς Μπαχμέτιερ τὸ δέτροχο ἐκαίνο.

Π.—Κι' ἂν σ' ἐρωτήσω «δικαί θὰ σὲ ξυλοφορτώσω;»

Φ.—Διότι ὅτιν στηλιχρὶ σου τῇ ῥάχῃ μου θὰ στρώσω,

Π.—Ὅσοι λοιπὸν, βρε ματκαρᾶ, κερκόσκις ὅτιν κεφάλι,
γιατὶ τὰ σκέρτσεν τὰ παλὰ μὲ ἀρχισὲς καὶ πάλι.